

Arrest

nr. 277 811 van 23 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT loco advocaat J. WOLSEY, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Palestijnse origine, dient op 26 juni 2019 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 18 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 23 maart 2020 bij arrest nr. X.

1.2. Op 7 december 2020 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 25 februari 2021 niet-ontvankelijk. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen op 7 september 2021 bij arrest nr. X.

1.3. Op 20 december 2021 dient verzoeker voor de derde maal een beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 4 april 2022 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit de Gazastrook. U bent geboren op X 1999 in X. U bent van religie een soennitische moslim. U bent als vluchteling geregistreerd bij de UNWRA. U woonde vanaf uw geboorte tot 2010 in uw ouderlijke woning te Jourad al Loud in Khan Younes. In 2010 verhuisde u samen met uw gezin naar de ‘al-Manara’ wijk. Daar verbleven jullie – met uitzondering van enkele korte verblijven bij familieleden gedurende de oorlog van 2014 – tot begin 2015, waarna jullie terugkeerden naar uw ouderlijke woning in Jourad al Loud. Na de terugkeer naar jullie ouderlijke woning ontstond er een conflict tussen u en uw buurman. Uw buurman zou zonder jullie toestemming zijn vee op de grond rondom jullie huis hebben laten grazen/ rondlopen. Toen u dit op een vriendelijke wijze ging aankaarten bij uw buurman werd u door hem uitgelachen en weggestuurd. Vervolgens schakelde u de hulp in van de mukhtar die ging praten met uw buurman over de situatie. Twee dagen later werd u door uw buurman op straat aangevallen en bedreigd. Naar aanleiding van dit incident diende u een klacht in bij de politie. Een week later werd u opgeroepen door de politie en gedurende één week aangehouden waarna u werd vrijgelaten. U werd in de daaropvolgende periode nog tweemaal opgeroepen. Men dreigde u te laten verdwijnen indien u klacht zou indienen tegen uw buurman. U besloot het land te ontvluchten. Op 7 juni 2018 verliet u de Gazastrook via de grensovergang van Rafah. U reisde via Egypte naar Turkije. U verbleef ongeveer één week in Turkije waarna u uw reis verderzette richting Griekenland. U kwam op 16 juni 2018 aan op het eiland Chios in Griekenland. Op 8 juli 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Griekse asielinstanties (Eurodac-hit). U verbleef ongeveer zes maanden in Chios – eerst in een opvangcentrum en later in een huurappartement. Op 18 december 2018 kreeg u internationale bescherming in Griekenland waarna u de toestemming kreeg om verder te reizen naar het Griekse vasteland. U verbleef ongeveer vijftien dagen in Thessaloniki in afwachting van het verkrijgen van uw officiële Griekse verblijfsdocumenten. Na het verkrijgen van uw documenten verliet u diezelfde dag nog Griekenland. U reisde via Italië en Frankrijk verder naar Zweden waar u begin januari 2019 aankwam. Op 18 februari 2019 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Zweedse asielinstanties. Uw verzoek werd geweigerd daar u reeds internationale bescherming genoot in Griekenland. Op 24 juni 2019 besloot u om Zweden te verlaten en naar België te trekken.

Op 26 juni 2019 diende u hier een eerste verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken in (DVZ). Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw Palestijnse identiteitskaart (kopie), uw paspoort (kopie), uw geboorteakte (kopie) alsook het paspoort van uw vader (kopie).

Op 20 november 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw verzoek niet-ontvankelijk omdat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar uw beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 23 maart 2020 verworpen.

Eind augustus of begin september 2020 reisde u per vliegtuig naar Zweden met de intentie er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U wijzigde echter uw plannen en keerde terug naar België. U dient hier op 7 december 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u in uw eerste verzoek diverse problemen hebt aangehaald, waaronder een conflict tussen uw familie langs moeders- en vaderszijde. Omdat u contacten onderhoudt met uw familie langs moederskant werd u geviséerd door de familie van uw vader. Uw familie is kwaad omdat u zich onpartijdig opstelt. Uw jongste broer in Gaza loopt thans het gevaar vermoord te worden. U hoopt dat de Belgische asieldiensten uw broer uit Gaza kunnen halen naar België of naar Zweden. Uw leven in Griekenland is evenmin veilig wegens de aanwezigheid van mensen uit beide partijen die asiel kregen in Griekenland en ook België. U hebt er bovendien niet de kans gekregen een leven op te bouwen en u leefde er op straat. Bij een terugkeer naar Gaza vreest u voorts Hamas omwille van een probleem dat u in uw eerste verzoek reeds aankaartte. Daarnaast is uw mentale gezondheid niet zo goed. Ter staving van onderhavig verzoek legt u uw paspoort, uw Griekse vluchtelingenverblijfskaart, een verslag van uw eerste onderhoud met een psycholoog in Fedasil (december 2020), een overzicht van uw daaropvolgende medische consultaties (december 2020) en een brief van Fedasil (december 2020) neer.

Op 1 maart 2021 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk omdat u in kader van uw verzoek geen gegronde elementen had aangehaald; uw beroep tegen deze beslissing werd op 7 september 2021 door de RvV verworpen.

U blijft in België, dient op 20 december 2021 een derde verzoek in en stelt geen nieuwe elementen te hebben, doch wel over bewijzen te beschikken ter staving van uw problemen in Gaza. Op uw telefoon hebt u foto's van oproepingsbrieven van de politie, het zijn brieven van Hamas op uw naam, zo geeft u aan. Uw broer heeft die brieven naar u doorgestuurd en uw familie heeft gezegd dat u niet mag terugkeren naar Gaza. U herhaalt verder dat het leven in Griekenland moeilijk is, u heeft er tevergeefs naar werk gezocht maar kon er niets vinden en u vreest er als dakloze te moeten leven. U legt in kader van uw actuele verzoek geen nieuwe stukken neer. U gezondheidstoestand is goed, zo stelt u.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk verwijst u andermaal naar de situatie in Griekenland en naar uw problemen in Gaza. U stelt ter staving van deze problemen oproepingsbrieven van Hamas op uw telefoon te hebben, uw broer zou u deze hebben doorgestuurd en uw familie zou u aangeraden hebben niet naar Gaza terug te keren (verklaring volgend verzoek, dd.04.03.2022, punt 16).

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot een niet-ontvankelijk verzoek, aangezien u internationale bescherming geniet in Griekenland en dit in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. U slaagde er geenszins in te weerleggen dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden. Deze motieven werden tevens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en uw beroep werd verworpen. U diende geen cassatieberoep in.

Uw tweede verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard omdat u geen nieuwe elementen had aangereikt die een ander licht konden werpen op deze appreciatie. Het feit dat u kampt met mentale moeilijkheden, deed geen afbreuk aan de vaststelling dat u als begunstigde van internationale bescherming eveneens toegang hebt tot medische zorg in Griekenland. U toonde niet aan dat uw psychische toestand van een dergelijke aard is dat u niet in staat zou zijn hier hulp voor te zoeken in Griekenland. Uit de attesten die u neerlegde, bleek geenszins dat uw mentale problemen een rechtstreeks gevolg zijn van uw ervaringen met de Griekse autoriteiten, maar eerder het gevolg zijn van een moeilijke familiale kwestie en herinneringen aan uw thuisland. Dit verhindert niet dat u in de mogelijkheid verkeert

om net als in België ook in Griekenland de stap te zetten naar een psycholoog. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen.

Het hoeft geen betoog dat uw loutere verwijzing in kader van uw actuele verzoek naar de problemen in Griekenland die u al eerder had aangehaald geen ander licht vermogen te werpen op de appreciatie van het CGVS, temeer u ook aangeeft dat uw gezondheidstoestand goed is (verklaring volgend verzoek, dd.04.03.2022, punt 12). Wat betreft uw verwijzing naar de problemen in Gaza, en ter staving waarvan uw stukken op uw telefoon zou hebben staan, dient opgemerkt dat deze door het CGVS niet in haar beoordeling worden meegenomen daar uw vrees ten aanzien van Griekenland wordt beoordeeld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij betoogt:

"8. In casu legt verzoeker nieuwe elementen voor, met name bijgebrachte informatie' waaruit blijkt dat het in de praktijk vaak niet kan worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts zeer moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen.

De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland zoals die blijkt uit de rapporten waarnaar wordt verwezen, wordt voor statushouders - waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten - de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn onzelfstandig

hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water.

Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen (zie RvV, arrest nr. 259.490, 23.08.2021).

9. Het officiële standpunt van België en de vijf andere lidstaten die de brief van 01.06.2021 aan de Europese Commissie stuurden (bijlage 2 van stuk 3), trekt het interstatelijk vertrouwensbeginsel in twijfel. Het CGVS en de Raad kunnen niet langer voorbijgaan aan de vraag of en in welke mate thans nog kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Inderdaad verwijten deze lidstaten Griekenland dat het zich niet inspant om de begunstigden van internationale bescherming te integreren en hun waardige levensomstandigheden te bieden, waarbij zij erkennen dat deze personen aanzienlijke belemmeringen ondervinden bij de toegang tot hun basisbehoeften in dit land, zodat het legitiem is om te vragen of de levensomstandigheden die statushouders bij een terugkeer naar Griekenland te verduren krijgen, de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest Ibrahim van het Hof van Justitie bereiken.

Al deze objectieve informatie over de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland vormen nieuwe elementen, aangezien het CGVS verzoekers persoonlijke situatie nooit heeft onderzocht in het licht van deze objectieve en geactualiseerde gegevens."

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

- stuk 3: een brief van zijn raadsman van 24 januari 2022 en bijlagen;
- stuk 4: een e-mail van zijn raadsman van 24 januari 2022;
- stuk 5: een bewijs dat het CGVS de e-mail van de advocaat heeft ontvangen.

3. Juridisch kader

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid (verder: HvJ 10 juni 2021)) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, pt. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, pt. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, pt. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, pt. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, pt. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.1. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat hij in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen en hij niet aantoonde dat de bescherming die hem in deze lidstaat werd verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn. Zijn beroep tegen de beslissing van 25 februari 2020 werd door de Raad verworpen op 23 maart 2020 bij arrest nr. 234 286.

Verzoekers tweede beschermingsverzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS omdat hij geen nieuwe elementen of feiten had aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen op 7 september 2021 bij arrest nr. 260 352.

Op 20 december 2021 dient verzoeker zijn huidig volgend verzoek in. Hij geeft aan dat hij beschikt over nieuwe bewijzen ter staving van zijn problemen in Gaza en herhaalt dat het leven in Griekenland moeilijk is. Verder geeft hij aan dat zijn gezondheidstoestand goed is.

Ter terechtzitting geeft de raadsman van verzoeker aan dat hij op 24 januari 2022 stukken heeft overgemaakt aan het CGVS. Deze stukken werden eveneens bij het verzoekschrift gevoegd. De verwerende partij bevestigt de ontvangst van deze stukken maar erkent dat deze niet zijn terug te vinden in het administratief dossier en dat er ook niet rond werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

In het kader van zijn verplichting een volledig en ex nunc onderzoek te verrichten van zowel de feitelijke als juridische gronden, belet dit de Raad evenwel niet tot een oordeel te komen nu deze stukken bij het verzoekschrift worden gevoegd en derhalve bij het beraad van de Raad zullen worden betrokken.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4.2. De Raad herinnert eraan dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland en dat in casu wordt vermoed dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land.

Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker niet langer beschikt over internationale bescherming in Griekenland.

Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., nrs. 83-85 e.v.).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). Zulke weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer*

verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90 e.v).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waarin de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigden van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

Met betrekking tot de vraag of de verzoeker nieuwe elementen heeft overgelegd om aan te tonen dat hij, in de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling, stelt de Raad het volgende vast.

4.3. De door verzoeker aangehaalde en geciteerde algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift en bijgevoegde stukken geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland na een bepaalde periode zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan, dat zij hierbij hindernissen van administratieve en bureaucratische aard moeten overwinnen en dat statushouders – onder wie zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van (geldige) verblijfsdocumenten – worden geconfronteerd met belemmeringen inzake toegang tot socio-economische rechten en dit voor een mogelijk lange periode. Dit maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water.

De beschikbare landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in het AIDA-rapport geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

De voormelde landeninformatie geeft immers niet aan dat alle statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Verzoekers verwijzing naar de brief die 6 Schengenlidstaten, waaronder België bij monde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, op 1 juni 2021 hebben gericht aan de Europese Commissie, doet hierover niet anders denken. Hierin kaarten de lidstaten de problematiek aan van de toenemende irreguliere secundaire migratiestromen die voortvloeien uit het gegeven dat er sinds geruime tijd talrijke personen met een internationale beschermingsstatus in met name Griekenland doorreizen naar andere

EU-lidstaten om er vervolgens opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De briefschrijvers bemerken dat voorgaande een ernstig probleem vormt voor de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel en verzoeken de Commissie met aandrang om: te onderzoeken of Griekenland tegemoet komt aan de verplichtingen in het Handvest met betrekking tot de procedurele garanties, huisvesting en de minimale levensstandaard, en indien niet, dit te remediëren, desnoods met Europese steun; het flagrant misbruik van reisdocumenten voor personen met internationale bescherming te beëindigen; evenals te bewerkstelligen dat Griekenland individuele garanties zou verstrekken dat terugkeerders kunnen rekenen op de nodige procedurele waarborgen en een minimale levensstandaard in overeenstemming met artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op de bijgebrachte landeninformatie is het begrijpelijk dat een dergelijke brief werd opgesteld, maar deze brief in het licht van de bijgebrachte landeninformatie laat niet toe te besluiten dat in hoofde van elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland a priori een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest moet worden aangenomen.

4.4. Het voorgaande neemt niet weg dat er sprake is een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt.52).

Het is dus noodzakelijk op basis van verzoekers individuele omstandigheden, met inbegrip van zijn ervaringen in Griekenland, het huidig volgend verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4.5. In dit kader motiveert de commissaris-generaal terdege:

“U beperkt zich (...) louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk verwijst u andermaal naar de situatie in Griekenland en naar uw problemen in Gaza. U stelt ter staving van deze problemen oproepingsbrieven van Hamas op uw telefoon te hebben, uw broer zou u deze hebben doorgestuurd en uw familie zou u aangeraden hebben niet naar Gaza terug te keren (verklaring volgend verzoek, dd.04.03.2022, punt 16).

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot een niet-ontvankelijk verzoek, aangezien u internationale bescherming geniet in Griekenland en dit in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. U slaagde er geenszins in te weerleggen dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden. Deze motieven werden tevens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en uw beroep werd verworpen. U diende geen cassatieberoep in.

Uw tweede verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard omdat u geen nieuwe elementen had aangereikt die een ander licht konden werpen op deze appreciatie. Het feit dat u kampt met mentale moeilijkheden, deed geen afbreuk aan de vaststelling dat u als begunstigde van internationale bescherming eveneens toegang hebt tot medische zorg in Griekenland. U toonde niet aan dat uw psychische toestand van een dergelijke aard is dat u niet in staat zou zijn hier hulp voor te zoeken in Griekenland. Uit de attesten die u neerlegde, bleek geenszins dat uw mentale problemen een rechtstreeks gevolg zijn van uw ervaringen met de Griekse autoriteiten, maar eerder het gevolg zijn van een moeilijke familiale kwestie en herinneringen aan uw thuisland. Dit verhindert niet dat u in de mogelijkheid verkeert om net als in België ook in Griekenland de stap te zetten naar een psycholoog. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen.

Het hoeft geen betoog dat uw loutere verwijzing in kader van uw actuele verzoek naar de problemen in Griekenland die u al eerder had aangehaald geen ander licht vermogen te werpen op de appreciatie van het CGVS, temeer u ook aangeeft dat uw gezondheidstoestand goed is (verklaring volgend verzoek,

dd.04.03.2022, punt 12). Wat betreft uw verwijzing naar de problemen in Gaza, en ter staving waarvan uw stukken op uw telefoon zou hebben staan, dient opgemerkt dat deze door het CGVS niet in haar beoordeling worden meegenomen daar uw vrees ten aanzien van Griekenland wordt beoordeeld.”

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die voorgaande vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de geactualiseerde rapporten over Griekenland, stelt de Raad vast verzoeker zich beperkt tot het louter aanhalen en citeren van algemene landeninformatie, zonder deze informatie in verband te brengen met zijn individuele situatie en omstandigheden. De Raad verwijst naar wat werd uiteengezet in punten 4.3 en 4.4 en herhaalt dat de loutere algemene verwijzing naar algemene landeninformatie omtrent de situatie van statushouders in Griekenland niet volstaat om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Dit dient immers op individuele wijze in concreto te worden aangetoond, maar verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

De Raad merkt op dat, waar de aangevoerde landeninformatie wijst op een aantal obstakels die statushouders – onder wie zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten – kunnen ondervinden met betrekking tot toegang tot onder andere huisvesting, sociale voorzieningen, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt, hieruit niet blijkt dat dit het geval is voor elke terugkerende statushouder en het voor elke persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland onmogelijk is om desgevallend hernieuwde documenten te verkrijgen. Bovendien blijkt uit de gegevens in het administratief dossier niet, noch toont verzoeker aan, dat hij niet langer verblijfsdocumenten bezit.

Verzoeker legde in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek zijn Grieks identiteitsdocument voor vluchtelingen neer. In zoverre dit document zou moeten worden verlengd of hernieuwd, toont verzoeker met een enkele en loutere verwijzing naar de geciteerde landeninformatie niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Griekenland de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, een sociale uitkering te genieten of om huisvesting te vinden, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Ter terechtzitting blijkt dat verzoeker zich zelfs nog niet heeft geïnformeerd over de mogelijkheden om zijn verblijfsvergunning te verlengen.

In zoverre verzoeker moeilijkheden zou kunnen ondervinden inzake toegang tot leefloon, de arbeidsmarkt en huisvesting in geval van terugkeer naar Griekenland, kan verder ook niet blijken dat hij de zelfredzaamheid zou ontberen om hieraan het hoofd te bieden.

De Raad benadrukte in zijn arrest van 23 maart 2020 met nr. 234 286 dat de motieven van de eerste onontvankelijkheidsbeslissing van 18 november 2019 integraal worden overgenomen en heeft vervolgens uiteengezet: *“Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de moeilijkheden voor vluchtelingen om toegang te vinden tot huisvesting en gezondheidszorg in Griekenland, wijst de Raad erop dat verzoeker niet in concreto aantoont dat hijzelf met dergelijke moeilijkheden zal worden geconfronteerd, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing. Uit verzoekers verklaringen kan immers niet blijken dat het compleet onmogelijk zou zijn voor hem om een woning te vinden in Griekenland. De bestreden beslissing wees er terecht op dat enerzijds verzoeker er reeds in is geslaagd om onderdak te vinden in een privé-accommodatie op het eiland Chios en dat hij hierbij financieel ondersteund werd door zijn broer in Zweden en anderzijds dat hij geen toereikende inspanningen heeft geleverd om in Griekenland een andere huisvesting te vinden. Waar verzoeker wijst op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn broer hem niet langer financieel kan bijstaan, wijst de Raad erop dat dit een louter blote bewering betreft. Verzoeker toont niet in concreto aan dat zijn broer hem in tijden van nood niet (tijdelijk) financieel zou ondersteunen bij het vinden van onderdak in Griekenland, noch dat hij hierdoor in de complete onmogelijkheid zal verkeren om in Griekenland onderdak te vinden. Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verzoeker niet in concreto aantoont dat hij geen toegang had tot gezondheidszorg in Griekenland. Het louter herhalen van zijn verklaringen hieromtrent is niet van die aard om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt.”* Verder oordeelde de commissaris-generaal in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 260 352 van 7 september 2021, als volgt: *“U heeft niet aangetoond dat uw psychische toestand van een dergelijke aard is dat u niet in staat zou zijn hier hulp voor te zoeken in Griekenland. Uit de attesten die u neerlegt, blijkt*

geenszins dat uw mentale problemen een rechtstreeks gevolg zijn van uw ervaringen met de Griekse autoriteiten, maar eerder het gevolg zijn van een moeilijke familiale kwestie en herinneringen aan uw thuisland. Dit verhindert niet dat u in de mogelijkheid verkeert om net als in België ook in Griekenland de stap te zetten naar een psycholoog”.

In het kader van zijn huidig beschermingsverzoek verklaarde verzoeker overigens dat zijn gezondheidstoestand goed is (verklaring volgend verzoek, punt 12).

Gelet op voorgaande overwegingen is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij na terugkeer naar Griekenland niet in staat zal zijn zelf financieel in te staan voor eventuele medische behandeling en medicatie en minimale huisvesting om te vermijden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor zijn mentale of fysieke gezondheid.

Verzoeker brengt bijgevolg onvoldoende concrete elementen aan waaruit kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Hij beperkt zich tot het citeren van recente, doch algemene landeninformatie zonder deze informatie in verband te brengen met zijn individuele situatie en omstandigheden.

Verzoeker brengt dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen, nu hij geen enkel concreet element aanvoert waaruit kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

4.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Er worden immers geen nieuwe feiten of elementen voorgelegd die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES